

Hortobágyi László
Credo for Music in FateBooX
Komoly zeneszerzők blogja

Szereplők:

Végzetes (*Dror Feiler fan - a zsidó kártyát bátran és elsőre reflexből alkalmazó, mások*

karmazsírjából karriert tákoló "kritikus" fajzat = **V.**

Csócsa (*ismeretlen remekművek zeneszerzője*) = **Cs.**

Kaszaboló (*önkarmazsírozó géniuszt*) = **K.**

Többiek (*hozzáértő megélhetési zeneproctológusok*) = **T.**

Melis = (*rákent és beragadt repetitív karmájú szerző*)

Narrator (*Hortobágyinak Látszó immunidegen korcs*) = **N.**

V. = - tudjátok a koncert katartikus pillanata az volt, maj meg karmincáltam magom, hogy képzeljétek, amikor mindahányan meghaltak a színpadon. Na ? *Stockausen* helikopterei barátfüle ezekhez képest, igaz azok még nem szórtak napalmot a közönségre, de itt a tinédzsert a saját korában ragadja magával a klezmer, először egy erős kortárs havizaj-zenei trenírozáson megy keresztül, hogy aztán rálépjen arra az útra, amely elvezetheti addig, hogy egy vamppal találkozzunk a szintiszta platóni mezőkön, *in vivo experessis verbis*, mindazonáltal a kritikai erő megtermékenyítése végette. A repertoár rendkívül széles, amit kibővít ez a készség szintű improvizációs képesség, bár nem *ecceri homo*, de igazi freudi elsülés, az ezernyi kis csillám, amit a trió becsempézik a ravasz szólások közé. Azt hiszem monumentálisan *secko-jedno*, ha az élő zene ereje úgyis magával elragadott, mint igazi *wasziszdasz*, ez volt a szemnek kultúrsmokkja, avagy szemcukra...

Cs = - ja, csak nem voltak olyan közvetlenek az előadó ejakulációs passzázssai, amikor hidegen feláll a zongora mellől, mint egy ótvaros jerke az én hallhatatlan szólámjaimnál, pedig ekkor a csillár is elhalványult, és akkor olyan széles volt az ott az a folyam és nem is tudom, hiszen amikor bejöttem, megállt a falióra, de most pihálok kell kérdésemmel, hogy Te elvi síkon vagy érzelmi alapon vagy *Szerző* azzal az önként vállalt küldetéssel, hogy kiméled magad ?

K = - igen, igen, amíg mondod addig igazad van, de ne haragudjál az én szonátáim már erre jelenségre is rég választ adtak minden határozott heroizálás nélkül, ez némileg feloldhatja nézeteid légyértelmű szakértelmét, amely ma már akutnak tekinthető, de nem egy agyafruska irracionális hasfájása kell, hogy legyen ugyanis megint vakfoltra vetődtél, mint a korbács hangszereken tipródó buzikusok...

Cs = - Ja, vagy félig. Korábban már sokszor gondolkodtam egy szonátaábránd szérián, de most éppen ott tartottam, hogy "na, akkor az idén nem" - és tessék erre, hogy, hogy nem, bejött. Szóval nem gyártottam, csak olyan természetes volt, amikor feljött bennem, úgyhogy föl se merült, hogy elvetessem a tervet. Igaz, hogy ugye most sem akartam olyan kifejezetten, de bizony nem is tettem dafke semmit. Nem bizony. Ismered ezt... Lehet, hogy éppen ez hiányzott nekem - a lazaság. Az a pacsmagjankó hangszerelő is megkérdezte mikor átlósan közeledett felénk, hogy: Te! ez földönkívüli? mire én azt suttogtam, hogy ha nem zeneszerző lenne, azt mondanám, milyen szeretetreméltóan gusztusos jelenség.

- *Hatalmas árny vetül a beszélgetőkre. Egyikük kinéz:*

CS = Ja a *Melis*. Te! mond te repetitív vagy? - *visszafordul Többiekhez*

- Képzeljétek, megszüntettem az alkotás önellenőrzését. Magamban. Bizony. Mert olyan mérhetetlenül voltam bizonytalan, hogy azt éreztem, siralomházban fogom végezni. Ez olyan volt mint egy jó kis testimese, amikor a sértett pinabú a vérfoltokat számolja a falon egy-egy összecsapás után, nos akkor az ember rájön, hogy bizony vannak benne szerzői energiák! Te! meg tudom mutatni a "bűnjeleket", az előszobában, egy-kettő már barnul és olyan mint egy vasúti szerencsétlenség. Kész drámaszutra.

Melis = - de értsétek meg, önjáró személyiség volnék és nem repetitív, például a mostani operám is amely az ó-görög....

Többiekből egy a Többiekhez = - na de én nem is tudnék Te lenni, az már nem is dekadencia hanem kilodencia lenne. Mint komoly alkotó én egy darabig tűrök, aztán valahogy az eszembe gyalogol, hogy ez az én egyetlen életem, és ebben az egyben itt hát miért tűrjek? Az nem lenne más mint egy légszomjjal küszködő ámítás. Én nem akarok csupán egy fekvőrendőr lenni az én kis közönségem életében, akibe csak úgy belebotlanak, na azt nem. Tudod, a zeneművészet az cserkereskedelem, de lehet, hogy bozótharc. Ha azért, amit adok, kapok cserébe valamit - na most itt ugye már megint a számítás nem jöhet nagyon szóba, mert ezt én érzelmi alapon értem és annak a szerencsétlennek hallgatónak, az agyát borító sebhelyekkel, ha az még elég neki, amit én nyújtani tudok, akkor még nincsen nagy krecli. Addig nem egy ügy a művészeti interakció, meg észre sem veszem, hiszen nincsen szemem a hátamon és addig azok így nem mennek élesben. Ilyenkor előfordul, hogy kitárom az éneket és a hallgató meg beleteszi a lényét. De akkor jön ki a rákfene, amikor már uncsi. Ekkor leszek antigáné, mert feljön nekem itt a kérdés mint mocsárban a gázbuborék. Amikor egy adott pillanatban el kezd a dolog álmosítóvá válni. És akkor tovább kell lépni. Na, itt van valami nagyon érdekes... itt a zeneszerző, aki még a szertelen

vágyakozások rabja marad, annál megeshetik, hogy nagyra becsüli ugyan a művét , mint én , életre-halálra szeretheti, és mégis kénytelen vele, hogy előadassa, mert különben megbomlanak az idegei és csupa keserűségben és bánatban élne így tovább.

Melis = szeretném megemlíteni, hogy a karmámra ragasztott repetitív jelző igazságtalan, csak a pedigréseknek van ilyen korlátolt hallása és különben is

K = (közbevág, égre nézve, talán helikopteres mentésben reménykedve folytatva) - a művészethez mindenkinek joga van, és az alkotás alapjául is ez szolgál és olyan mint amikor azt mondd: a műve nekije a homepagéja, de itt nem lehet elfüggetlenedni és csúnyizni. Akkor már inkább egy nagy krecliben leszek senki, mint egy kis krecliben. Nem kell rábólintani, mert az is olyan mint a kasztráló tányérakna. És azt mondom, hogy az életben az a legnagyobb baj - és ez a zeneszerzésre is igaz -, hogy az emberek állandóan mindenre rábólintanak. *Ave Caesar Moisturizing de Salutant* . Ez talán azért van, mert az embert itten megtépázza a válság, és – ahogy Japánban a földrengés után sokan elmondták – nem akarunk magányosan meghalni itt a radioaktív latyakban...

Melis = de, értsétek meg az én operám ó-görög tonosz-okra épül, erről kéne beszélni és nem is repetitív, hanem

Többiekől valaki - ki dumál itt már megint a tonosz-kákról, a társzerzőiség ennél fontosabb dolog, *Gandhi* is ha civódás adódott, mindig abbahagyta az evést és a felek közé ült. Ilyenkor folyamatosan szorítjuk magunkhoz a művet, mintha csak egy luftballon lenne, ami el akar repülni, és nem értjük, ha ez a szerzőtársat idegesíti és csapkod, még akkor is ha a társaságban a jótevők és a jóakarók a plafon egyik sarkában tömörültek...

Melis = de én egyedül irtam évekig ez a darabot és azt szeretném mondani...

Többiekől valaki folytatja: - az igazi csata viszont csak azután jön, amikor végül a szerző tényleg menekülőre fogja és a végeláthatatlan veszekedések addig tartanak, amíg a szerzőtárs nem érzi túl nagyoknak a távolságot és ilyenkor a száját annyira összehúzza, hogy a végén már úgy néz ki mint egy segglyuk. Merthogy általában ez történik: ekkor a másik megretten és visszahátrál a boldog békeességbe, ahol újra szorosabb lesz a alkotói kapcsolat, egészen addig, amíg ismét több levegőre nem lesz szüksége. Ilyenkor megkerülhetetlen a kérdés: szívéhez mi állhat közelebb, a nuncsaku vagy a lefejezőbárd? Persze ez fordítva is megeshet: előfordulhat az is, hogy az eredeti alkotó érzi magát sarokba szorítva, miközben a másik folyton rajta

lóg. Ez velem is megtörtént, ahogyan ott ácsingózott a zöldes bútokárpit mellett a zongoránál, szélesen, mire én rászóltam, hogy úgy állsz ott mint egy állat és akkor a nyakamba omlott.

Melis: - de hát hogyan lehetséges az, hogy az igazság oly kevésbé igaz....

N = (halkan a prosceniumból): - a szavakról tudjuk, hogy a társadalmi élet nyomelemei szennyezik őket, így lehetséges ez.

Eszerint a zenetudomány (az egy olyan dolog amely addig tágul míg ki nem tölti saját belső üregét) jelenlegi diskurzusának hatékonysága és stilusa Kant óta az empirikus szubjektum helyzetébe került ebben a világban, ahol egy objektum a többi objektum között; egyidejűleg az egész világgal szembenálló transzcendentális szubjektum helyzetét is elfoglalja, s ezt a világot mint a lehetséges tapasztalat objektumainak összességét ő maga konstituálja, - hiába. Mert nem mindegy melyik térfélen pattog a blabla, résztvevői mégis összedurcizzák a tudomány világát. Így a kultúra mint a fejlesztési törzsrészvény és a nem kumulatív osztalékjogú előbbségi pakettjának osztaléka ama portfólió lukratív hozamaként mint áltudomány deriválódik korunk földi világában és egyben abban a pillanatban is amikor a Föld kiterjeszti kérgét négy hegedűre.

A virtuóz hívők és zenekutatók, girhes hívőizmaikat a zenetudomány *queer* tételein gyakorlatoztatván az elme paraziták progresszív evolúcióját segítik elő azzal, hogy a komputervírusokhoz hasonló elmevírusaik falkákba tömörülnek. Amikor ezek az adatmonteriák, (*mémplexek*) elég stabilak lettek a társadalmi hamistudat kocsonyás világában ahhoz, hogy létezésük hosszabb időtartama alatt kiérdemeljenek egy-egy közös karaktersorozatot, mint például *római katolicizmus*, *repetitív zene*, *demokrácia* vagy a *blues* forma, akkor kiderült, hogy a vallási ideák vagy a zenei műformák nem annak ellenére virulnak mert nevetségesek, hanem pontosan azért mert nevetségesek.

A földi zenetudomány lineáris hanyatlása planetáris fáklyaként jelezte ezt a devolúciós folyamatot, így erre az utolsó pillanatban végrehajtott gyűjtőexpedícióra abban a zaklatott és zavaros időszakban kerül majd sor amikor a *Googlexcavation Project* keretében végzett - a globális kihantolást megcélzó - 3D-s *Ressurexcavatorok* bevetésével elindult a földi temetők digitalizálása.

Másrészt **Pernye András** (*zenei köznyelv és ismétlés*) 33 éve halott, 800 db példányban kiadott könyvei, bezárt antiváriumok mélyén porladnak. Jelenleg a *queer* zenetudomány hajnalát élvezhetjük (a korábbi *Szabolcsi-Légány* vonal fennmaradt szupremáciája mellett) az élősködő irracionális gondolati rendszerek egyikeként, érthető tehát, hogy a világnak a mindenkori irracionális magyarázatai teszik a világot irracionálissá és lakhatatlanná. Nézzünk kicsit körül.

Harmadrészt - (hogy végképp ne értsenek semmit ebből az egészből a hagyományos zenét sem értő "muzikológusok") - így történhetett meg a *Planet-Earth Transociety Movement* globális közösség kialakulása, melynek lakói spirituális exodusuk révén alakítják (ki) zenei köznyelv kultúrájukat, és amely hagyományosan borítja a földi hemiszférákat, de a való világ számára láthatatlanul. Az ember zenéje nincs mindig a valóság ellen, csak tudatában van annak, hogy a valóság néha elszakad a dolgoktól, és önálló életet kezd élni. És fordítva. Mindenesetre tény, hogy a jelenkori mutáns kultúrában a valóságon túli, vagy inkább a zene kvázitelepatikus közlésén alapuló *flow*-t, a kommunikáció magasabb rendű formájának képzelik (ennek neve az *ishin-denshin*) mindazok a transzhumán egyedek, akiknek ez hitelesebb mint egy égő csipkebokor. Viszont a *moebiusi* tudatra visszacsatolt zene éppen azért képviseli a másvilági poliritmikai és a többdimenziós kétértelműséget, mert csak ezáltal lehetséges a kvázitelepatikus párbeszéd a bennünk élő földönkívüliekkel.

(*Hortobágyinak Látszó 2013*, www.guo.hu, és a "*Puppies & Kittens of Budavár*"
website levelező tagja)